

Učivš. Oběšený Petr

KUHA JE VOLNĚ KE
STAŽENÍ NA
<http://ZAVS-MYSTERIA.CZ>

DĚKY JANU MATYSŮVI
(WWW.NJZ.CZ) ZA ZAPŮJČENÍ
A ZA VÍŠŮVI ZA SVOLENÍ:

KLID VĚ TO TRÁV
MĚDVI

Žalář

SCAN: FACHMAN, 07/2006

Oběšený Petr

ZÁVIŠ

Knížku doplnil kresbami

Kája Pokorný

Tři kamarádi

Přišli za mnou onehdy tři kamarádi: Jeden byl ženatý, druhý byl nanicovatý a třetí byl nabubřelý. První můj kamarád plakal, druhý se jen tak vochohomejtal a tomu třetímu tekly z huby sliny. Nemám já to skvělé kamarády?

Lov ježků

Můžeme sem tam někoho podvést, můžeme i někoho svést. Můžeme si i někdy maličko poplakat a nebo se hádat s trhovníkem o pečený kaštan. Také můžeme dejme tomu usnout ve vytopeném kupé. Ano, to prosím všechno můžeme. Ale jedno, jedno si musíme svatosvatě slíbit: Už nikdy nepůjdeme na lov ježků.

Tlustý muž má pravdu

„Ten film jsem již viděl!“ Zahulákal prasečím hlasem tlustý muž ve čtvrté řadě jednoho kina. „Tak jste na něj neměl chodit, osle!“ Zavýskla urousaná žena dvě řady za ním. „A co vám je babo do toho? Já na ten film můžu jít kolikrát se mi zachce, vy chytrá! Schválně si jej zhlédnu až do konce, abyste věděla! Mě nebude nikdo kárat za to, že chodím do kina!“

„Tlustý muž má pravdu,“ souhlasili kolem všichni ostatní. Uvaděčka se mechanicky poškrábala na nose a vše se vrátilo do starých kolejí.

Nešťastný kalvados

„Vidíš tamhlety dvě nádherné seňority?“ Otázal se na lavičce v parku Stanislav svého soudruha po prohýřené noci. „Nevidím, Stanislave, nevidím. Dočista nic nevidím a patrně již nikdy neuvidím. Taková je smutná pravda. Tvůj domácí kalvados mě totiž připravil o zrak.“

Náhodné setkání

Potkali se ve městě kulečnickový rozhodčí s hrabáčem listí. „Jak se máš?“ Táže se rozhodčí hrabáče. „Včera jsem byl u Cyrila,“ povídá po dlouhém přemýšlení hrabáč. „Já jdu zase zítra k Žofce“, praví rozhodčí a nervózně při tom žmoulá cíp posmrkaného kapesníku. „Jsem ženatý,“ oslovil na rozloučenou hrabáč rozhodčího a pomalu se kolíbal do jakési restaurace.

Ťapina

Žije v Měnině na Brněnsku. Je to psí fena jež sluje Ťapina. Kdyby jste někdy jeli okolo, musíte se na ni určitě přijít podívat. Něco podobného jste dozajista ještě neviděli. Páni, to je tedy čokl, je to vůbec pravda? Já se zblázním! Aáách...!

Vynikající čas

Je půl sedmé a osm minut večer. Je to vynikající čas. Tak vynikající, že to ani nedokážu popsat. Kdybych mohl mít na světě jedno jediné přání, bez rozmýšlení bych si přál toto: Aby bylo neustále půl sedmé a osm minut večer. Důvod je naprosto jednoznačný — je to vynikající čas

Na pohřbu

Na pohřbu se sešla kromě faráře a funebráků pětice vesměs postarších lidí. Zemřel Kadraba ze Lhoty. Konečně, to to ale trvalo! Už se na něho chodili přes rok dívat zdali ještě dýchá a on ten lišák podšitý stále na posteli rajtoval. Všichni si mysleli, že už každou vteřinu musí vypustit duši, ale to neznáte Kadrabu! Schválně to prodlužoval a natahoval, jak to jen šlo. Takový on byl vždycky, šelma jedna! Teď už je ale dočista mrtvý, o tom není pochyby. Že mu to ale trvalo než na té posteli dorajtoval!

Překvapení

Bylo krásné slunné léto a uprostřed zelené přírody se v hustém porostu na měkké trávě vášnivě milovali dva mladí lidé opačného pohlaví. Jejich vlhká, nenasytná těla se zmítala v nepopsatelné rozkoši umocňované hlasitými výkřiky nebývalé extáze. Byl to doslova šílený koitus, jakého je dnes už jen málokterý mladý páreček schopný. Uprostřed tohohle nádherného sexuálního zápolení se rozhrnulo křoví a před nimi zničehonic stanul zcela nahý pantáta z České Třebové. To bylo překvapení!

Budou vánoce

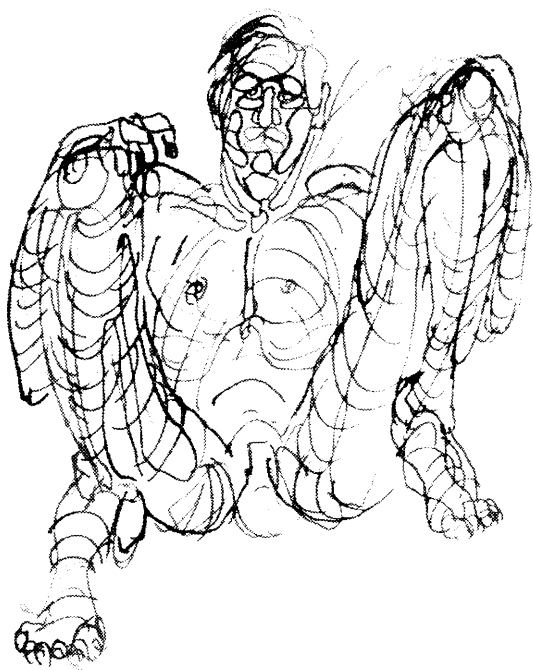
Když je člověk alespoň trochu chytrý a šikovný a máli k tomu i něco štěstí, může si přijít na pěkné peníze. No ale co když je to řadový blbec? Nezbude mu než živořit, kazit si zdraví a jen tak čumět okolo sebe. Takový řadový blbec to nemá v žádném případě lehké, tak mu to prosím vás ještě nestěžujte nějakými radami, vždyť za chvíli budou zase vánoce a to je dostatečný důvod, aby jste mlčeli, co říkáte?

Čtenář rodokapsu

V zastrčené slepé ulici se procházel vášnivý čtenář rodokapsů. Měl holou prdel. Nedivte se, čtenáři rodokapsů bývají lecjakí podivíni, skoro takoví, jako učitelé na klarinet.

Spánek s kloboukem na hlavě

Už jste někdy spali s kloboukem na hlavě? Že ne? Nic si z toho nedělejte, já taky ne. Mám ale kámoša, který s kloboukem na hlavě pravidelně spává. Že prý je to moc výborné. Co si o tom myslíte do prdele vy?

Podzimní záhada

Jednou se pan Novák na podzim tak opil, že mu vypadaly všechny vousy. Tahle záležitost se roznesla široko daleko. Do té doby pan Novák téměř nic neznamenal, ale když se lidé dozvěděli, že mu z chlastu vypadaly všechny vousy, ihned byl v popředí zájmu. Dokonce jedna paní chtěla jeho adresu.

Jak Ferdinand zakrákoral

Ferdinand z naší ulice je vyučený provozní zámečník. Každý to o něm ví, taková je holá pravda. Jednou v noci mu na náměstí nějaký buzerant narval do prdele candáta až zakrákoral...

Bitva

Pozdě odpoledne se do sebe pustili dva hráči na mandolínu se dvouma hráčema na foukací harmoniky. Nejprve se jen tak ledabyly uráželi, ale pak se začali tahat za uši a za knoflíky až z toho vznikla vleklá bitva. Hráči na mandolínu měli jasnou převahu, ale hráči na foukací harmoniky zase hodně vydrželi. Váleli se po zemi a skučeli jako paviáni. Asi po hodině tohoto souboje se hráči na mandolínu vyčerpali a iniciativu začali přebírat hráči na foukací harmoniky. Nakonec bitva skončila nerozhodně.

Něco jako strýc

Vážím si pánů, kteří občas v letní restauraci vytáhnou pod stolem na chvíli přirození. Je to něco jako strýc.

Čtyřicáté narozeniny

Zítra oslavím čtyřicáté narozeniny. Uvařil jsem guláš, obstaral víno a kořalku a ještě mi zbývá koupit soudek piva. Koho všechno na narozeniny pozvu: Jana (notorický alkoholik), Bedřicha (chmaták), Miroslava (narkoman), Kamila (bojovník za alkoholická práva), Alexandra (kuřák kaštanového listí), Josefa (pitomec), Ronalda (komediant), Světlanu (profesionální kurva), Věru (nymfomanka), Marii (masochistka), Dalibora (důchodce), Kateřinu (profesorka, kandidátka věd). Všichni tito jmenovaní účast na narozeninách již potvrdili. Nikoho jiného nepozvu, aby náhodou nezkurvil zábavu. To je asi k mým čtyřicátinám všecko.

Zdejší podnebí mi nevyhovuje

„Zdejší podnebí mi nevyhovuje“, pravila jedna afektovaná madam v jednom známém turistickém středisku. „Pal do hajzlu ty, kurvo stará“, hbitě zareagoval tamní kotelník vyhlášeného střediska.

Obdivuhodný kabrousek

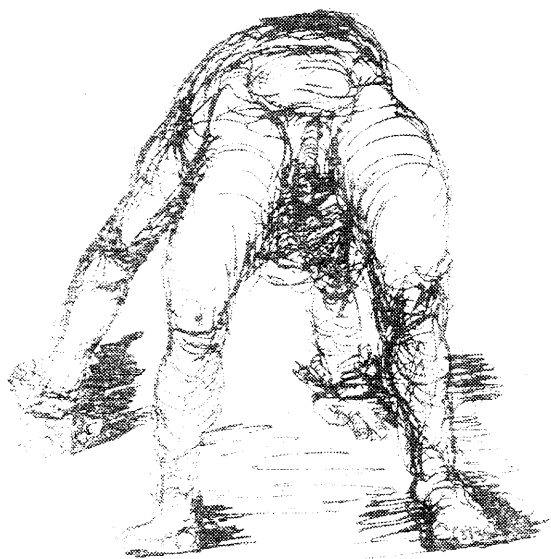
Otázka: „Slyšel jste někdy o Pepovi z Hradiště co jebe mrtvoly? Odpověď: „Ano, dokonce jej velmi dobře znám. Je to obdivuhodný kabrousek!“

Česílko

„Bacha, je tady Česílko, hraje ve vedlejší místnosti forbesa. Pošli to dál!“

„Hoši, pozor na hubu, prý je zde Česílko, ztište se!“ „Fakt je tady, jó? To snad není možné!

Jenom, aby se nechtěl prát.“ „To je ten slavný Česílko? Jak vůbec vypadá? Ještě jsem ho neviděl.“ „Buď rád, je to rabiják nejvyššího stupně. Opravdový rafan“ „Hlavně jej zbytečně neprovokovat, víte, že stačí málo.“ „Tak tak, jenom se před Česílkem držet zpátky, u něj člověk nikdy neví.“ „Neměli bychom raději utéci?“ „To není dobrý nápad, mohl by si toho všimnout a dohonit nás.“ „Pánbůh s námi!“ Do místnosti vešla asi dvacetiletá vyzáblina, doslova kost a kůže, se zplihlými vlasy trčícími na ramena. „Jednu balantinku, rychle!“ ,objednala si vychrtlina u pultu. „Prosím, pane Česílko“ úslužně mu ji okamžitě podal prošedivělý barman. „Nechte si chutnat“ dodal ještě co nejmírněji. „Máš moc řečí“ odsekl Česílko, vyprázdnil sklenku a bez jediného pohledu opustil lokál. Všem hostům, včetně personálu ihned spadl kámen ze srdce a všichni si připadali, jako by se podruhé narodili.

Z

..l

v.

A

u

m

k

d

a

k

Zbytečný telefonát

„Haló, pekárna? Prosím?“ Tady Jelimánek, špatně vás slyším! Mohl bych dostat k aparátu pekaře Antona? Je to nesmírně důležité! Cože? Že leží už od rána v márnici? Santa Madona! Slíbil, že mi donese zadarmo pytel tvrdého chleba pro králíky a natáhne ráfy! A to mám ještě v hajzlu dvě jednotky za telefon! Tak víte co? Vzkažte alespoň vašemu řediteli, že je blbec. Haló, končím!“

Polední rozhovor

„Dobrý den, nejste vy náhodou pan Holibajda?“

„To bohužel nejsem. Máte na mysli toho Holibajdu co jí psy?“

„Ano, přesně toho. Slyšel jsem, že si na nich vyloženě pochutnává.“

„Také jsem cosi zaslechl. Prý nepohrdne ani kočkou či veverkou.“

„Zajímavý člověk tenhle Holibajda, docela rád bych se s ním seznámil.“

„Já též, musí to být opravdový gurmán. No, nezlobte se, musím běžet, pečou se mi dnes na oběd v troubě krtci.“

Jak policajti stavěli sloupky

Dva policajti stavěli sloupky. První policajt: „Vykopeme jámy.“

Druhý policajt: „Ano, též jsem na to myslel.“ Dva policajti vykopali jámy. První policajt: „Myslíš, že jsou jámy dost hluboké?“ Druhý policajt: „Myslím si, že ano. Říkali to na stanici.“ První policajt: „Nyní sloupky posadíme do děr.“ Druhý policajt: „Ano, též jsem na to myslel.“ Dva policajti posadili sloupky do děr. První policajt: „Koukej, aby stály rovně!“ Druhý policajt: „To je samozřejmé, troubo!“ Co by tomu řekli na stanici?“ První policajt: „Nyní sloupky zahrneme.“ Druhý policajt: „Jak myslíš, jsi přece starší.“ Dva policajti zahrnuli sloupky. „Starej bude mít radost, řekli si oba dva, objali se a kráčeli, vesele si pískaje na stanici. Právě jste se dočetli, jak policajti stavěli sloupky.

Když je člověk nemocný

Není nic horšího, než když je člověk nemocný. Váří se v posteli jako špekáté prase v chlívků, nic ho nebaví, polyká nějaké bílé prášky, které zapíjí citronovým čajem a krk má ještě ke všemu zavázaný nějakým blbým šátkem. Vtom ho někdo přijde navštívit, ptá se jak se mu daří a má vůbec mnoho pitomých otázek, jednu pitomější druhé. Místo aby ti strčil nějaké peníze, když už otravuje, tak v lepším případě donese nějakou knihu, říká abys na ni dával pozor, že není jeho a vykládá ti stručný obsah. Potom ještě dodá, že jde do hospody a že tam bude všechny pěkně pozdravovat. Přitom se tváří tak debilně, že by jste mu tu jeho držku opařili ve vřelé vodě. Člověk si ani kolikrát neuvědomí, co všechno musí vytrpět, když je nemocný.

Cvičitelky aerobiku

Sešly se v šatně televizního studia čtyři cvičitelky aerobiku. „Hurá, dostala jsem měsíčky,“ vesele zašvitořila nejstarší z nich.

Eskymák s uplakanýma očima

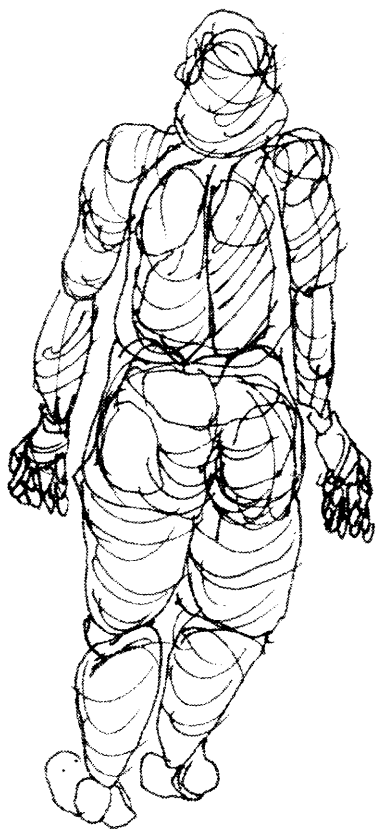
U stolu sedělo několik známých lidí. Hovořili směle a energicky, nehádali se však, pouze si občas nějaký z nich hlasitě uprdnul. To ovšem neměnilo nic na věci. Najednou prošel kolem jejich stolu pomalým krokem eskymák s uplakanýma očima. Stejně jako se objevil, stejně tak se vytratil. „Všimli jste si jaké měl uplakané oči?“ pravil jeden. „Co jej asi potrefilo?“ pravil druhý. „Zemřela mu snad bába?“ pravil třetí. „Kam se šoural?“ pravil čtvrtý. „Kolik měl u sebe peněz?“ pravil pátý. Všechny otázky zůstaly nezodpovězeny a po chvíli se ho všichni pokoušeli dohonit, leč marně. Už nikdy více z nich nikdo nespatrił eskymáka s uplakanýma očima.

Veselé ženy

Na balkoně jednoho žlutého domu pojídaly dvě starší ženy, asi pětapadesátileté, šfavnatá jablka. Ohryzky z těchto jablek pak házely po lidech, kteří kráčeli pod nimi a vesele se smály. Jeden muž, asi třiapadesátiletý, zasažený ohryzkem přímo do temene hlavy k nim zlostně zakřičel: „To je ale úroveň!“ Ženy se s ním vůbec nebavily a dál se řehtaly, až se za tučné pupky popadaly.

Nemilé zjištění

„Ke Zdeňkovi již nikdy nepůjdu,“ řekla jednoho dne odpoledne svojí matce šestnáctiletá dcera. „Nemohla bys mi vysvětlit proč? Zdeněk je přece takový hodný člověk a když si s ním, jsem naprosto klidná. Je pravda, že již s kamarády oslavil padesátku, ale nesmíš zapomenout, že má zařízený byt a chatu nedaleko přehrady. Také je bez závazků a do smrti bude pobírat invalidní důchod, čili je tam finanční jistota. Navíc má elegantní kníry, ty trdlo! Domnívala jsem se, že budeš dokonale šťastná a teď tohle. Jak tomu mám rozumět? Žádám okamžité vysvětlení!“ „Zdeněk je buzerant,“ odpověděla zklamaně dcera.

Zaječel a zmizel

Přišoural se na lesní mýtinu, chvíli odpočíval ve vysoké trávě, vymočil se u košatého stromu, snědl dvě housky se salámem, které vyňal ze své torny, očima pátral v korunách borovic, tiše si pohvizdoval smutnou melodii, napil se teplého čaje, který vyňal ze své torny, chvíli o něčem přemýšlel, zaječel a zmizel.

Zátiší s poblitou ušankou

V hotelu Stachan nocoval šibal Váňa. Když ráno uklízela Marusja jeho zvalený pokoj, ležela na zemi poblitá ušanka. Nic víc, nic míň. Zátiší s poblitou ušankou. Nazdar Váňo!

Spokojení hosté

Spokojení hosté sedí u čtvrtého stolu vpravo a spokojeně hovoří na ožehavé téma. Ne, že by snad ožehavá témata vyhledávali, ale nezaskočí je. Co všechno již spolu prožili, tihle spokojení hosté! Jednou vařili guláš ze staré krávy a ta kurva stará pořád nechtěla změkhnout. Oni ale přesto byli spokojenější a spokojenější úměrně času, ve kterém se stará kurva vařila.

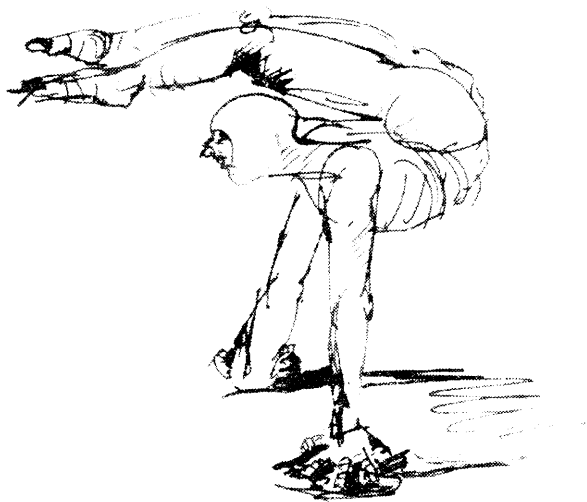
Taras Badžaras

Kdo to byl Taras Badžaras? Byl to mladý asi padesátiletý kluk, který si pečlivě hájil své soukromí. Dodnes je vlastně vlastně jeho život zastřen rouškou tajemství. Bylo o něm známo asi jen toto: Taras Badžaras se narodil na přelomu již se přesně neví jakého století kdesi na pokraji střední Evropy. Dodnes se o tom v kuloárech vedou ostré spory. Jedno je však zcela jisto: rodiče Tarase neznámi. Podle jedněch zdrojů hrál Badžaras výborně na ukulele, podle druhých zdrojů mizerně na tahací harmoniku. Že však byl básníkem a to nadmíru žádaným, je potvrzeno. Dokonce se po něm uchovala báseň, kterou citujeme:

Zahučely lesy zašuměly skály
a na Jana z kolonie delirka se valí
Také prý tancoval na polích a kukal v houští.
To jsou však pouze domněnky přisuzující se
k jeho uměleckému nadání. Nikdy se nebral,
poněvadž to neuměl, a to je asi vše, co se
o tomhle vzácném člověku dochovalo.

Rafinovaná Květa

Rafinovaná Květa, rafinovaná Květa... Na první pohled žena jako každá jiná, ale pouze na první pohled! Rafinovaná Květa například vůbec neví, jaké je naše hlavní město, neví, že byla světová válka, neumí číst, psát ani počítat, nepozná černocho od kominíka - a tak bychom mohli pokračovat. Co však je na rafinované Květě nejzvláštnější a na co nikdy nikdo nepřišel je to, že stoprocentně dokonale rozpozná chcánky zajíce od chcánek králíka domácího. Mohli bychom to bez nadsázky považovat za osmý div světa, taková je rafinovaná Květa!

Šedesát bříz

Z České Třebové cestoval chlápek po železnici do Brna. U Opatovského rybníka, kolem něhož vedla trať, napočítal šedesát bříz a zcepeněl. A to ještě nebyl tak starý, jak se mnozí domnívali. Jeden zkušený doktor v kupé předpovídal, že vydrží až do Blanska, ale zmýlil se. Šedesát bříz je opravdu hodně.

Hudba z Gránic

Kdo z vás někdy uslyší hudbu z Gránic, možná se - neděste se - dočista zblázní. Vlastně to ani není hudba. Je to jako když vás někdo jebne žufánkem přes hlavu, ale ani to není docela přesné. Možná to přece jen nakonec bude hudba, hudba z Gránic.

Loutkové představení

Premiéra nového humoristického kusu Kašpárkovy zálety přilákala v neděli dopoledne do loutkového divadla Radost nebývalé množství dětí. Mezi dětmi se u pokladny mačkal pan Holomek, který si koupil lístek do první řady. Při jedné zvlášť komické scéně, v níž se Kašpárek pokouší svést jednu dementní bábu, se pan Holomek tak chechtal, až mu upadly koule.

V zoologické zahradě

Malé děti: „Paní učitelko, co to je?“

Učitelka: „Slon.“

Malé děti: „Proč má tak dlouhý nos?“

Paní učitelka: „Všichni sloni mají dlouhý nos.“

Pihovatý Ríša udělá na paní učitelku dlouhý nos,
malé děti se smějí.

Malé děti: Paní učitelko, co to je?“

Paní učitelka: „Vlk.“

Malé děti: „Proč má tak dlouhý jazyk?“

Paní učitelka: „Všichni vlci mají dlouhý jazyk.“

Pihovatý Ríša vyplázne na paní učitelku dlouhý
jazyk, malé děti se smějí.

„Nebýt pihovatého Ríši, ani bych se v tom
bordelu nezařehťal,“ pomyslel si malý Bobeš.

Již od mládí

V našem domě bydlel pan Hazuka. Jednou jsem ho potkal na schodech a otázel se: „Pane Hazuko, vy prý jste naprostý pitomec, je to pravda?“

„Ano, pane S., je to pravda. Jsem nevyléčitelný pitomec již od mládí.“

Úvahy závodníků

Maňas: Zítra nasadím volnější tempo, abych se zbytečně nevyčerpал, aby mě ta kurva Kudla zase nelízl jako posledně. Už dvakrát se mnou takhle vykejšal, ale potřetí se mu to nepodaří. Přinejhorším do něj zase trochu hypnu, aby to ale bylo co platný. Jestli mi to zejtra zase natře, tak ho nechám pěkně zmlátit, prachů mám na rozdíl vod toho ubožáka pořád ještě dost. Najdu si dva cáčky a ti ho sejmou, že si tři metry nezakluše.

Kudla: Zítra bych neměl mít větší problémy, kotník už mám v pořádku a žebra taky, jenom aby do mě zase ten čurák Maňas nestrkal jako posledně. Běží jako posranej, jazyk venku a z tlamy mu jede jako kdyby svačil zdechlý potkany. Jestli do mě ještě jednou vrazí, tak mu voklátím starou, jako posledně. Páni, ten Maňas, pičus jedna parohatá, ten na mě nemá ani kdyby si prst v prdeli zalomil!

To se musí nechat

Jednou, a není to přátelé dávno, mě šukal černý pes. Pěkně to tomu ušatýmu nezbedovi klouzalo, jen co je pravda. Jednalo se o podvratáka střední velikosti, černé barvy a bílých tlapek. Mohu k tomu ještě dodat asi toto: držel jsem palce tomu ušatýmu nezbedovi, co si mě vyhlídl, i když mě potom celej další tejden páčila prdel. Bohužel jsem se nikdy nedozvěděl jeho jméno, zdali nějaké měl, ale že byl jaksepatří nadrženej, to se musí nechat.

Něčeho v životě dosáhnout

Začal jsem chodit sám do hospody a také jsem začal sám sedávat u stolu. Už mám všech těch debilních kamarádíčků tak akorát! Ať se kruciprdel každý stará jen a jen o sebe! Co je mi po druhých, no řekněte sami, co je mi sviňahovno po druhých? Každý akorát kňourá, ošívá se, stěžuje si, že nic nemá nebo se naopak vychloubá, že on je někdo, že má peníze a úspěch u žen. Ale u kterých žen? U žen stejně pitomých jako je on sám. Za pět minut dvanáct jsem si uvědomil, že ani ty moje přitroublý hospodský žgryndy nikdo neposlouchá a hodně lidí se mi možná právem za zády směje. Teď si spokojeně chlastám u stolu, nic mě nezajímá, nikoho si nevšímám a dokonce ani nad ničím nepřemýšlím. Tomuhle říkám něčeho v životě dosáhnout.

Na Štěpána

„Co budeme dělat na Štěpána odpoledne?“ ptala se máma u štědrovečerního kapra svých čtyř dětí.

„Půjdeme se podívat na Zelený kopec, jak si ho Jéňa honí“, žadonily děti.

„A nepůjdeme se raději k Pytlovi vožrat?“, láskyplně navrhla maminka.

Bohatý chlap a dva muzikanti

Čumí bohatý chlap z okna a vidí, jak pod ním na chodníku kráčí dva veselí muzikanti. „Muzikanti!“, křičí na ně z posledních sil, „zahrajte mi jednu do zpěvu, splním vám každé přání!“ Muzikanti se chvíli radí, rozhazují rukama a po hodné chvíli jeden z nich hlásí: „Dobrá, musíš nám ale bohatý chlape slíbit, že nám přání splníš hned.“ „Není nic jednoduššího,“ na to boháč, „Co to tedy páni muzikanti má být?“ „Abys nám dal pokoj,“ směje se levý muzikant a pravý mu spokojeně přitakává.

Hbitý zákrok

Malebnou postranní uličkou si pyšně vykračoval vznešený kokršpaněl, čistokrevný. Jen tak si vyšel na procházku, aby si odpočinul od svého hloupého pána, který ho celý život cpal jakýmisi odpornými granulemi a bez ustání na něj pořvával „Sedni, lehni!“ Ale to už poněkud odbočujeme... Náhle se zpoza rohu jako vítr vyřítil zuřivý, naježený a hladový Baraba a rázným švihem zabodl milému kokršpanělovi nabroušenou solingenku na gumě přímo do pupku. Táhle zavyl náš novodobý Šarik a bylo po něm. Teď si konečně odpočine od svého pitomého pána do sytosti. A za tohle všechno vděčí náš malý hrdina Barabovi a jeho hbitému zákroku.

Když netáhne pivo

Nestává se mi to bohudíky zrovna často, ale někdy se to přece jen stane, že jdu do hospody, objedná si pivo, napiju se a zjistím, že mi vůbec netáhne. Je to takové zklamání a rozčarování, že v ten moment docela ztratím chuť k životu. Nevím, k čemu bych to připodobnil, je to taková beznaděj, jako když ti odejde nejbližší kamarád, ba ještě horší. Jednou, když mi takhle netáhlo pivo, jsem se chtěl dokonce v hospodě na hajzlu oběsit, moc již k tomu nescházelo, ale nakonec jsem krizi překonal, a to jedině proto, že jsem věděl, že mi pivo zase brzy potáhne jako dřív a byla by škoda pro jeden takovej mizernej den vzdát se nasávání piva nadobro.

Čerstvý milenec

Jel jsem dlouhou cestu autobusem, nevím už přesně kam a vedle mě seděl veselý pán po infarktu. Doslova zářil štěstím. Otázel jsem se opatrně pána, co že je příčinou jeho na první pohled veselé nálady a zdali je možné se o ni se mnou malinko podělit, ježto jsem tenkrát měl nevím proč psí náladu. Pán mě radostně vzal kolem krku a řekl mi, že se o své štěstí se mnou milerád podělí, načež jsem se od něj pološeptem dozvěděl, že je čerstvým milencem sestřenice Pilarky. Kurva, ten svět je tak malý!

Snaž se mě pochopit

„Ve čtvrtek budu sama doma, manžel odjíždí na dva dny na služební cestu, takže bychom mohli spolu strávit celou noc. Moc tě miluji, lásko moje, stále na tebe myslím, slunce mého bytí. Nedokážu si bez tebe svůj život již ani představit, vid', že přijdeš, můj sladký miláčku?“

„Ve čtvrtek to bohužel nepůjde, slíbil jsem jednomu cikánovi, že s ním a se dvěma kurvama povalíme na smeták chlastat špiritus. Již teď se na to těším jako malej Jarda, snaž se mě pochopit!“

To ať po mně nikdo nežádá

To ať po mně nikdo nežádá, abych ve stoje přijal zmoklou návštěvu a choval se k ní klidně jako sova, přičemž by moje ruce klidně visely podél těla a bůhvíco ještě.

Unavený voják

Něco se semele a kdo za tím vězí?

- unavený voják.

Přestane hrát rádio a co je toho příčinou?

- unavený voják.

Vysypou se brambory a kdo je toho původcem?

- unavený voják.

Rozbije se teploměr a kdopak za to může?

- unavený voják.

Pozvrací se zábradlí a kterýpak je pachatel?

- unavený voják.

Rád bych vás s unaveným vojákem blíže seznámil, ale jsem velice unavený.

U televize

Tak jsme se opět po dlouhých a dlouhých měsících sešli u televize. Já úplně namol. dodnes nevím, zdali byla bedna vůbec puštěná. Ale bylo to překrásné. Více takových fanfaronských dnů!

Růžové pole

Kráčí rytíř s pochcanýma podrážkami po růžovém poli - a světe, zboř se - on to dokonce není ani rytíř a to pole má taky docela jinou barvu. Můžete se dál vysmívat jízlivým babičkám, aby vám to ale bylo co platné. Když bude nejhůř, vzpomeňte na růžové pole.

Jak jsem se v Bristolu cucal s kominíkem

Přesně to popíšu, bylo to takhle: do Bristolu přiklape kominík. Chmelíme spolu jako vo život a najednou se zničehonic začneme cucat. Kdyby jste mi náhodou nevěřili, zeptejte se Černýho umělce, ten tam seděl a hlučně se tomu smál. Mimochodem, zážitek s kominíkem byl nádhernej, to si bohužel Černej umělec nestačil uvědomit. Stejně ho mám ale raději než celýho kominíka.

Krásný Pepíček

Rychle se podívejte, tamhle po té kulaté pěšince jde krásný Pepíček! A na zádech má modrý batoh! Tomu to ale sluší, to je k nevíře! Vypadá opravdu gráciézně a vůbec není nervózní, to tedy docela určitě není. Že má svíčku u nosu a z nohavice mu vypadlo zrovna kus hovna, vůbec nevadí, protože mu to sekne i tak, ne-li ještě víc. Pojdte, koupíme mu tureckej med, má ho tuze rád.

V prodejně textilem

„Máúcta, čím mohu sloužit, mladá paní?“

„Chtěla bych fialovou šprndu trojku se žlutejma motejlama.“

„Želbohu, musím vás zarmoutit, ač velmi nerad. Takovou na skladě nemáme.“

„Co je to kurva za bordel, co jste to za debilní podnik? To snad není ani pravda, to mi teda poserte paruku! Lituju, že mi vůbec narostly cecky, sbohem kříple!“

Vážení muže středního věku

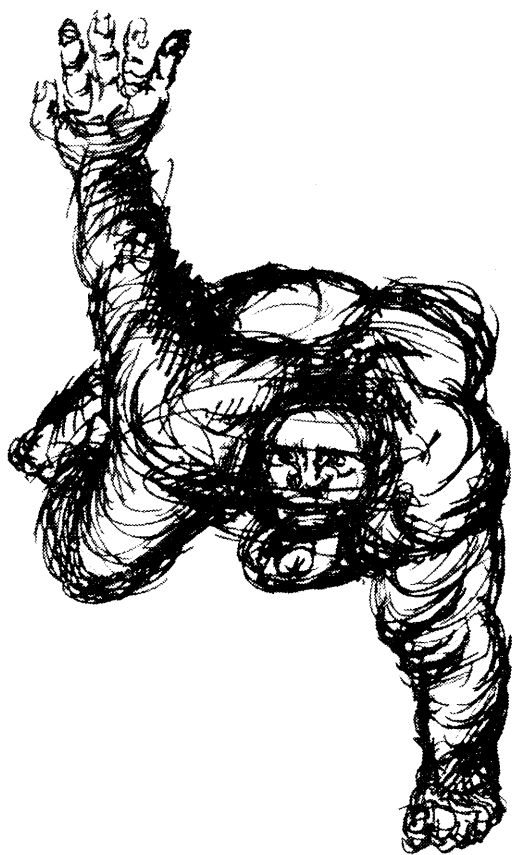
Znám jednoho muže středního věku, který mi připadá na svou výšku silnější než ve skutečnosti je, i když není tak silný, jak se původně zdálo a zdálo se to velice často. V nejbližší době se jej chystám s kamarády na ulici svázat těsnými řemeny a odnést k nám do sklepa, kde ho důkladně a co nejpřesněji zvážíme, pochopitelně bez šatů. Vše je domluveno, řemeny připraveny a namazány. Už mám totiž dost všech těch řečí o nejrůznějších dietách na zhubnutí, kterých je v poslední době všude plno.

Mrdačka

Johan včera mrdal v parku jednu kulhavou kurvu. Ta kurva mu při té mrdačce urvala vobě zadní kapsy u kalhot. Jéžíšmarijá, mám kapsy v prdeli, snad jsem v tom parku nebyl nakonec já?

Děti za školou

Není veselejšího pohledu jako na děti za školou. Bezstarostně si kouří v lese, mají doboru náladu, že nemusí odpovídat na hloupé otázky „svých“ učitelů, přezouvat se a hádat se se školníkem. Takto si mohou libovolně zvolit zábavu, které se nekladou prachžádné meze. Dětem za školou se docela určitě líbí, jinak by za ní nebyly. A nějaká ta směšná omluvenka se vždycky najde, tak co?

U kadeřníka

„Velice mi záleží na barvě vlasů, je to pro mě nejdůležitější věc na světě“, afektovaně sdělila namalovaná dáma zkušenému kadeřníkovi. „Myslel jsem si to, tlamo mastná!“, čtverácky jí zalichotil zkušený kadeřník.

V Ratíšovicích

V Ratíšovicích, pouhé dva kilometry od Běhařovic, bydlela bába sama. Přišla ji navštívit stará Plechatová (neoficiální návštěva). Bába: „Co tady sceš? Dyť seš bláznivá!“

Stará Plechatová: „Pote k nám, budeme se spolu divat z vokna.“

Čtvrtá dopadla nejhůř

Paní Cecílie měla čtyři dcery. Ta první se uchlastala špiritusem, druhou skolil syfilis a třetí z hulení zašla na rakovinu plic. Ta čtvrtá, ta dopadla ze všech nejhůře. Provдалa se za vrcholového sportovce mezinárodního měřítka na začátku kariéry.

Zamilovaný kuchař

Zamilovaný kuchař přešlapuje v kuchyni nad hrncem omáčky a vzdychá. Neustále myslí na své děvče a trápí se co asi a s kým asi kde dělá. Je toho na něj na chudáka najednou trochu moc. Pomalu ale jistě ztrácí chuť, je podrážděný, vznětlivý, dává se na pití. Tento týden již dvakrát zkurvil jídlo, po guláši se dokonce tři lidé zablili. Všem je nám strašně líto tohoto zamilovaného kuchaře, ale proboha co s tím?

Dobrou noc

Dobrou noc si dávám ráno, to když už nemám ani floka, jenom ty pitomý klíče mi ještě zaplatpánbu cinkají v kapse. Ty klíče jsou totiž vstupenkou na tu zmíněnou dobrou noc. Číšníku, jebni mi ještě jednu vodku na motyku!

Když závodil Reisinger

A tak stojím nedočkavě v parku, závodníci jsou již připraveni. Prásk! Rána z pistole a už vyrazili, závodníci. Jsou trénovaní, ba jsou, je to vidět. Jsem tu kvůli Resingerovi, aby bylo jasné. A on najednou vystřelí, pálí, pálí a zvítězí. Skáču po té mezi a křičím radostí: „Ať žije Reisinger!“

Březen

Proč se všichni lidé ve Východočeském kraji vysoko na horách těší na březen? Zde uvádíme důvody:

- 1/ sluníčko
- 2/ teploučko
- 3/ spousty sněhu
- 4/ ženské lyžují v trikách, smějí se a jsou přípustné
- 5/ lidé se neotravují
- 6/ sedíš před restaurantem a popíjíš svůj oblíbený drink
- 7/ nic neděláš (velmi důležitý bod)
- 8/ chlapcům skoro pořád stojí
- 9/ nic ti nechybí

Tak to jsou hlavní důvody, proč se lidé na horách těší na březen. A duben, duben prý je ještě lepší.

Promenádní koncert

...a jak to bylo nakonec? Nakonec pro ty muzikanty přijel jakejsi rozglajdanej autobus a byli v prdeli...

Jak jsem byl včera nakupovat

Včera jsem byl nakupovat. Koupil jsem si: tři balíčky tabáku, třináct brambor, třicet deka špeku a tři primeráky. Večer si hned jeden nasadím, jen tak, z dlouhé chvíle. U člověka, kterému je všechno jedno, toť nákup bohatý, snad až nad poměry. Možná, že si příště koupím brambor jen šest, aby mi neshnily. S takovým nákupem v tašce mě možná i ta poďobaná sousedka odpoví na pozdrav. Když jde člověk s nákupem, je hned, abych tak řekl, vážený. Nikdy jste si toho nevšimli? Pokud ne, tak jste, promiňte mi to, dočista slepí. Konec.

Abychom to nějak zakončili

Sednu si s Ivanem ke stolu, dáme si něco dobrého k jídlu a pití, pak se budeme chvíli smát a ukážeme si navzájem falusy. To je asi tak všechno, abychom to nějak zakončili.

Zvláštní poděkování:

Jizibajdovi Plotzerovi, Vážovi Benžovi, Kájovi Pokornému,
Galerii Žlutá ponorka ve Znojmě,
diskotéce Kotva na Vranovské přehradě,
rockovému klubu GO GO ve Znojmě
a pivnici Bristol ve Znojmě

Z nové sazby timesem písma Adobeho
zpracoval Reklamní atelier Kupka
a vytiskla Knihtiskárna 7
Iva a Josefa Indrových v Dolních Kounicích

Záviš
se narodil ve Znojmě.
A i kdyby zemřel,
tak tam žije dodnes.
Kdo nevěří, ať tam běží.
Josef Plotzer

